

PRIMERA PART
Hildi

UN

Peter es va inclinar sobre el foc i en va remoure les brases fins que les espurnes saltaren com dimoniets que pujaven per les parets de pedra de l'infern. Al seu darrere, l'ombra que projectava contra la paret i una part del sostre es va estremir, tremolosa, i els badalls que hi havia al terra, entre les fustes, llüiren en la foscor com rius daurats.

—Escolta —va dir—. Zamiel!

Un calfred deliciós em va recórrer el cos, em vaig tapar amb la vànova i, gitada sobre l'estora, vaig esclafar l'orella contra les fustes del terra per escoltar les veus que pujaven des de la planta baixa.

Vivíem a l'hostal de Karlstein amb la mare, que era l'hostalera del poble. Era un lloc molt tranquil on, normalment, només hi havia un o dos viatgers que anaven de pas,

però la companyia que s'hi podia trobar era tan bona com qualsevol altra que s'hauria pogut trobar a les muntanyes, sobretot les nits d'hivern, quan tots tenien les pipes enceses i els gots plens i algú contava una bona història.

Peter i jo teníem les nostres preferències: a ell li agradaven les històries de caçadors i, a mi, les de terror. Per això, la millor de totes era la de Zamiel, el Príncep de les Muntanyes, el Dimoni Caçador. En aquelles històries hi havia quasi sempre un tracte, una persecució, una revenja sangonosa i una víctima aterrorida que fugia per la neu, perseguida per un grup de caçadors salvatges format per uns gossos enormes, amb unes boques ferotges que bavejaven i amb uns ulls que lluïen en la foscor, i per cavalls negres muntats per esquelets somrients i, al cap del grup, sempre cavalcava el mateix Dimoni, envoltat d'una foscor sinistra que només hi deixava veure uns ulls com dues flames. Fins i tot la mare oblidava les seues obligacions en moments com aquell (ho véiem pels badalls que hi havia entre les fustes del terra), es recolzava sobre el mostrador i escoltava, amb els ulls molt oberts, fins que acabava la narració.

Però cap dels parroquians de la taverna no havia estat mai tan a prop de Zamiel com Peter i jo; sobretot jo, que estava en la mateixa habitació que la víctima que hi havia anat a buscar Zamiel i mai no oblidaré l'escena que vaig veure, encara que visca fins a l'any 1900.

Tot va començar una vesprada grisa d'octubre. Era l'any 1816 i ja feia quasi un any que jo treballava al castell de Karlstein. Per cert, el meu nom és Hildi. Havia caigut una nevada espessa; jo seia al costat de la finestra

de la sala, al costat d'una muntanya de roba per a sargir i repassar, mentre la senyoreta Lucy i la senyoreta Charlotte torraven castanyes en les brases de la llar. Jo mirava per la finestra com anava apagant-se la llum del dia i pensava si no seria millor tirar ja les cortines perquè no hi entrara el fred. Aleshores vaig veure un carruatge que avançava a sotragades pel camí estret del castell. Va ser una sorpresa per a mi, perquè no rebíem visites des del mes de març. De sobte, en girar per entrar al pati del castell, les rodes del carruatge derraparen sobre el gel que cobria el camí i el vehicle va estar a punt de caure pel barranc.

Els cavalls renillaren, aterrits, i el conductor va estar a un pèl de caure del banquet on seia. Vaig sentir el xerric desesperat dels frens, però el carruatge continuà lliscant, va xocar contra la paret de pedra de l'entrada i en rebotà, després d'haver-hi deixat un bon rastre de pintura. Jo em vaig aixecar, sense poder ofegar un crit, però en l'últim moment, les rodes s'arraparen al terra, el carruatge recuperà l'equilibri i va poder entrar al pati del castell. Les xiquetes van córrer al meu costat i, en mirar per la finestra, encara van veure com el conductor, tremolant, va baixar del seient i, recolzat contra la roda de darrere, va traure un mocador de la butxaca i es va eixugar la suor que li corria pel front, abans d'obrir la porta del carruatge.

Per aquella porta, tranquil i seré, en va baixar un cavaller vell i prim, vestit de negre, que va mirar el conductor de dalt a baix, com si li diguera: «Nervis? Li aconselle que, si en té, se'ls talle i en fabrique un bon assot, amic meu, per veure si, amb ell, pot dominar millor aquestes pobres

bèsties». Després, es va espolsar els flocs de neu que havien comés la impertinència de caure sobre els seus muscles vells i prims, amb les puntes dels ossos marcades, i es posà a caminar pel pati blanc, on la foscor havia començat a acumular-se als racons, com si l'arrossegara el vent. Johann, el lacai, va obrir la porta del castell, per on es va escapar una gran claror, que va desaparèixer així que tornà a tancar la porta. El conductor del carruatge es posà a llevar els arnesos als cavalls, fent gestos molt exagerats, amb les mans i el cap, al mosso que l'ajudava, i les xiquetes que estaven amb mi tractaren d'endevinar qui devia ser el visitant.

Les xiquetes no eren suïsses sinó angleses, encara que vivien tant de temps entre nosaltres que parlaven la nostra llengua sense cap accent, com si foren nadiues. Lucy tenia dotze anys i Charlotte, deu; jo no en tenia gaires més, però em sentia més afortunada que elles perquè tenia la mare i un germà i no estava obligada a suportar un oncle tan lúgubre com el comte Karlstein. Elles no tenien més parents i quan els pares moriren en un naufragi van haver de triar entre el comte Karlstein o un orfenat; iestic segura que, si l'hagueren conegut, no haurien dubtat un segon a triar l'orfenat. Per aquell temps, feia un any que vivien amb nosaltres, les pobres.

Ell havia vingut al castell feia quasi nou anys. El vell comte anterior, Ludwig Karlstein, havia mort sense descendència, de manera que les propietats passaren a mans del comte Heinrich Karlstein, un home prim i fosc que tenia el vici de mossegar-se les ungles, murmurar contínuament en veu baixa i tancar-se, a la mitjanit, al seu estudi amb

les parets de pedra cobertes de tapissos, per llegir llibres alemanys de filosofia. Eren manies sense importància, per descomptat, però tenia també alguns altres defectes, com ara un geni de mil dimonis que el feia reaccionar com un gos rabiós, una llengua sarcàstica i esmolada i, sobretot, el seu pitjor defecte era que li agradava ser cruel i ho era tant amb un cavall, un gos o un criat, com amb una neboteta vinguda d'un país llunyà perquè no havia pogut anar a cap altre lloc. Però ell era qui manava i ho feia així.

Mentrestant, Lucy havia recordat qui era el visitant.

—És l'advocat, Charlotte! —va assegurar—. El vellet de Ginebra! Aquell que ens va convidar a vi dolç i pastissos mentre esperàvem l'oncle Heinrich...

—El senyor Haifisch! —confirmà Charlotte.

—Això és... Potser ha vingut a buscar-nos. Deu voler que tornem amb ell? Tu creus que ho pot fer, Hildi?

—Hildi, vés a investigar-ho! Ix i escolta què diuen, per favor! —em va pregar Charlotte.

—No puc! —vaig dir—. Em podrien despatxar amb qualsevol excusa i us hauria de deixar soles; aleshores, què en seria, de vosaltres? És millor que esperem a veure què passa...

Lucy va fer mala cara, però va comprendre que jo tenia raó. I, de fet, no vam haver d'esperar gaire perquè, al cap d'un minut, encara no, *frau* Muller, la casera, tan antipàtica com una oca i amb la mateixa forma amenaçadora de mirar, girant el coll, quan estava enfadada, entrà a la sala.

—Senyorettes Lucy i Charlotte! Vinguen de seguida a rentar-se les mans i la cara i a pentinar-se, perquè el seu oncle les espera a la biblioteca d'ací a deu minuts. I tu,

Kelmar, deixa ara la roba i baixa també a la biblioteca... Dettweiler ha caigut enmig del pati i, la molt estúpida, s'ha trencat un turmell, de manera que hauràs de fer tu de donzella mentre ella no es recupere.

De seguida, la casera i les xiquetes se'n van anar i jo vaig encendre un ciri i vaig córrer cap a la biblioteca. Pobra Susi Dettweiler! Ahir, el comte Karlstein la va fer plorar dues vegades i avui s'ha trencat el turmell. El cor em batejava amb força quan vaig entrar a l'estudi perquè temia que la meua poca traça cridara l'atenció del comte i que, per qualsevol motiu, m'atacara com un tigre ferotge.

Però quan vaig obrir la porta, estava immers tan profundament en la conversa que mantenia amb l'home foraster, vell i prim, tan atent a les paraules del comte, que ni l'un ni l'altre s'adonaren de la meua presència. Jo no sabia què fer i em vaig quedar quieta en la penombra, massa nerviosa per a passar avant, i em vaig dedicar a escoltar què deien.

—Vaja a fer punyetes, Haifisch! —va dir el comte Karlstein; i jo vaig comprovar que Lucy tenia raó: aquella mòmia eixuta era l'advocat de Ginebra—. Com pot dir que no està segur del tot? Al cap de nou anys! Quant de temps necessita? En tindria prou amb un segle? Aleshores, vosté em podria dir: sí, comte Karlstein, ara ja sabem de cert que no hi ha cap altre parent que reclame l'herència... Perquè, si n'hi havia algun, ja deu haver mort! És això?

El senyor Haifisch no semblava gens alterat pel to amb què li parlava el comte. Estava tan tranquil com quan havia baixat del carruatge, després d'haver estat a punt de morir en un accident causat pel gel.

–Vosté em va demanar que m’assegurara, comte Karlstein –va respondre, serenament–; i en un cas com el que ens ocupa, no podem estar segurs del tot si no tenim cap prova.

–No podem estar segurs! –va grunyar el comte Karlstein–. És vosté un inútil, Haifisch, si no sap treballar amb més eficàcia. Si no ha trobat proves, fabrique-les! Eh? Invente’n!

L’advocat es va aixecar. I aquell simple moviment va ser prou per a fer parar en sec el comte Karlstein, que va deixar de caminar a grans passes per la biblioteca, de mossegar-se els dits i de pegar puntades de peu al tronc que cremava en la llar; va ser com un tret d’escopeta. El senyor Haifisch tenia un posat i una actitud que cridaven l’atenció. Com un actor, sabia molt bé quin moviment havia de fer en cada moment. I el públic, que només érem nosaltres dos, l’una en penombres, al costat de la porta, i l’altre dret al costat de la llar, va esperar, expectant, que diguera alguna cosa.

Foren unes paraules molt senzilles:

–Bona nit, comte Karlstein –va dir; però, en la seua veu hi havia tant de menyspreu que hauria avergonyit el mateix dimoni.

–Oh, vinga, home, torne a seure –li va pregar, molest, el comte Karlstein.

Vaig deduir que el comte havia descobert que, si volia falsejar la realitat, s’havia equivocat d’home, perquè el senyor Haifisch no era dels que posaven un segell o una firma en qualsevol paper.

–Torne a seure –va insistir el comte–;estic molt nerviós, no m’ho tinga en compte... Vinga, torne a seure i explique-m’ho tot des del principi, faça el favor...

Després, el comte es va deixar caure en la butaca de roure que hi havia davant la llar, es va inclinar sobre el tronc, en va arrancar un tros d’escorça i es posà a trencar-la en mil miquetes, amb les mans, mentre escoltava les paraules del senyor Haifisch.

–L’únic fill del vell comte Ludwig Karlstein va ser segrestat del bressol fa vint anys. Li he pogut seguir el rastre fins a Ginebra, on un xiquet que s’ajustava bastant a la seua descripció va ser abandonat en un orfenat, poc de temps després del segrest. Aquell xiquet, si és que era ell, va créixer a l’orfenat i acabà treballant de criat als estables de l’hostal de l’Ós Negre; més tard, va ingressar a l’exèrcit... i ja no en sabem res més. El seu regiment va ser derrotat a la batalla de Bodelheim i es va dispersar; potser va morir o, potser va ser fet presoner. I, com ja li he dit, no en sabem res més.

El comte Karlstein tornà a grunyir i es va colpejar la cuixa amb la mà, irritat.

–I vosté ja no pot esbrinar res més?

–Ni jo ni ningú, comte Karlstein. No hi ha ningú a Suïssa que conega millor que jo la situació de l’herència i de la successió dels Karlstein; les informacions que li he proporcionat són les úniques de què disposem fins ara.

Havia pronunciat aquelles paraules amb un to sarcàstic? Potser, però el comte Karlstein no ho va notar perquè, en aquell moment, em va veure, s’incorporà fent un salt i va proferir una maledicció.

—Quant de temps fa que ens escoltes, mocosa impertinent? —va udolar.

—Només un instant, senyor. He trucat a la porta, però vostés no m'han sentit.

Encara com l'advocat estava present perquè, si no,estic segura que el comte m'hauria pegat. Nervios, em va ordenar que els portara vi i, quan vaig tornar, ell i el senyor Haifisch havien deixat de conversar i, cadascun a un extrem de la biblioteca, es dedicaven a examinar els llocs dels llibres o els quadres i a mirar el paisatge nevad i fosc per la finestra.

Els vaig servir el vi i, en aquells moments, hi entraren les xiquetes. El senyor Haifisch els va fer una reverència, els va donar la mà i els va preguntar com estaven, amb una expressió càlida i amable. Tenia un aspecte tan sec i tan adust com el pal d'una granera, però, amb aquelles xiquetes, es comportava com si foren la duquesa de Savoia i la seua germana bessona. Lucy i Charlotte es van avergonyir i van seure al sofà, cadascuna a un costat del vellet; van tastar a penes unes llepadetes de vi i conversaren amb tota l'elegància del món, mentre el seu oncle es mossegava les ungles i caminava de part a part de l'estudi, sense dir res.

Uns minuts després, el senyor Haifisch es va aixecar, tornà a saludar les xiquetes i se'n va anar a canviar-se de roba perquè s'havia fet l'hora de sopar. Mentre jo recollia els gots, el comte Karlstein, dret encara, al costat de la llar, va preguntar a les xiquetes:

—Lucy, Charlotte, quant de temps fa que vinguéreu al castell? Un any, no és això?

–Quasi, oncle Heinrich –va respondre Lucy.

El comte la va mirar de dalt a baix i, de sobte, va dir:

–Us abellirien unes vacances?

Les xiquetes es van quedar atònites, sense saber què dir; però assentiren de seguida, amb vigorosos moviments de cap.

–Ens encantaria –va dir Lucy.

–Demà, després de dinar, ens n’anirem –va anunciar el comte, tractant de somriure per fer-se el simpàtic—. Però només seran uns pocs dies...

–És igual! –va dir Charlotte, molt animada.

–On anirem? –va preguntar Lucy.

–Al meu pavelló de caça –les va informar el comte.

Les cares de les xiquetes no van poder dissimular el disgust, però el desengany només els va durar uns segons i el comte ni tan sols ho va notar.

–Serà molt agradable, oncle Heinrich –va dir Lucy.

–Moltes gràcies! –va dir Charlotte, que s’esforçà a dissimular la decepció que sentia.

–Bé, bé, no se’n parle més –va dir el comte.

Aleshores ens convidà a eixir de la biblioteca amb un gest de la mà i va seure davant l’escriptori, on es va posar a revisar uns papers; les xiquetes i jo ens en vam anar.

Ni l’una ni l’altra sentien inclinació per la cacera i si a una persona no li agrada caçar, quina diversió pot trobar en un pavelló de caça? Viure enmig del bosc, rodejades d’avets i també de llops, óssos i senglars... Què podrien fer en un lloc com aquell, llevat d’enfonsar-se en la neu i veure com el comte Karlstein segava la vida d’un pobre

cérvol amb les bales de l'escopeta? Què farien en fer-se de nit, llevat de seure a la vora del foc, ben abrigades, i veure com el comte s'emborratxava amb el guarda del bosc? Sí que els esperaven unes bones vacances!

Aleshores, vaig recordar una cosa que em va oprimir el cor. Aquell dia era dimecres i se n'havien d'anar l'endemà, dijous. Segons que havia dit el comte, estarien fora uns quants dies i això volia dir que, divendres, que era la vespra de Tots Sants, estarien al pavelló: la nit d'ànimes. La nit que, si la tradició popular no mentia, el Dimoni Caçador, Zamiel, eixia a cavalcar pel bosc i feia desaparèixer qualsevol ésser viu que trobara pel camí. Deien que, l'endemà, s'hi podien veure les petjades que les potes dels cavalls deixaven sobre la neu i un rastre d'animals morts de por, sense cap indici de violència en els cossos.

Però, això, no els ho podia dir, a Charlotte ni a Lucy, perquè hi ha coses que és millor mantenir en secret. De manera que no els vaig dir res, de moment.

DOS

Hi havia una persona que sí que s'hauria divertit al pavelló de caça del comte Karlstein: el meu germà Peter. Tenia divuit anys, era un gran caçador, tenia molt bona punteria i coneixia els boscos millor que ningú. Massa bé i tot, els coneixia, perquè sabia molt bé on s'amagaven les millors peces i tenia tanta traça per a aconseguir-les que l'havien tancat a la presó per practicar la caça furtiva. Era un caçador furtiu! En temps del vell comte Ludwig, les autoritats s'haurien mostrat més indulgents perquè els boscos estaven molt ben administrats i hi abundava la cacera. En qualsevol cas, Peter estava tancat amb pany i clau a la comissaria i ma mare va estar a punt de perdre el cap, de tant preocupada com estava. Jo no estava tan preocupada, perquè Peter era fort i optimista i uns pocs dies a pa i aigua no l'afectarien gaire.

Però la pitjor conseqüència de tot allò era que, pel fet d'estar tancat, no podria participar en el concurs de punteria, una oportunitat que havia estat esperant molts anys.

No era un concurs de punteria normal i corrent. En primer lloc, perquè no s'hi celebrava cada any, o cada cinc anys, sinó només quan el cap dels guardes forestals es jubilava; i, per descomptat, el premi tampoc no era normal: unes monedes d'or, un pergamí i una medalla que l'alcalde penjava al coll del guanyador... Tot allò, i encara més, ho hauria pogut guanyar en qualsevol dels concursos que hi havia cada any a la nostra vall i a les veïnes. No, el premi, en aquesta ocasió, era, ni més ni menys, aconseguir el càrrec de cap dels guardes forestals. El guanyador del concurs seria, des d'aquell moment, el responsable de tots els éssers vius que hi havia al bosc: els que creixien al terra, els que hi corrien i els que volaven per l'aire. I Peter, que anhelava aquell càrrec amb tot el seu cor, estava tancat a la presó. Probablement, a la nostra vall no tornaria a haver-hi un concurs com aquell abans que no passaren molts anys. Per això ma mare estava tan preocupada; i perquè el nostre hostal, L'Alegre Caçador, anava omplint-se, a poc a poc, d'homes vinguts d'arreu del país, amb les seues escopetes.

Vaig demanar a *frau* Muller que em donara un parell d'hores de permís i vaig baixar al poble per ajudar una miqueta ma mare.

I en arribar a l'hostal hi vaig trobar, assegut a la taula de la cuina, somrient i tan despistat com sempre, pessigant amb els seus dits enormes un pastís de carn de colom, ni més ni menys que el criminal acusat de furtiu: el meu germà Peter.

–Peter! Què fas ací? Ja t’han deixat eixir de la presó?

–No exactament –va dir, mentre es posava a la boca un bon tros de pastís–. M’he escapat!

–Què?

–Li he pogut furtar al guàrdia, el senyor Winkelburg, la clau que duia penjant de la corretja i m’he fugat –va dir–. Hauries d’haver vist la cara que ha fet la mare en veure’m.

I ja ho crec que la vaig veure perquè, en aquells moments, ma mare va entrar a la cuina amb una safata plena de gots bruts. Pobra dona, mai no havia vist ningú amb una cara tan trista i tan angoixada, com si tots els policies de Suïssa, amb els seus bigots poblats, estigueren a punt d’entrar a la cuina per emportar-se-la i penjar-la directament, per haver estat còmplice d’un crim. I, mentrestant, l’inconscient de Peter, assegut a la cuina, menjava tan tranquil, feliç com un gos amb un os. No comprenia per què la mare i jo estàvem tan preocupades.

–Ni tan sols es molestaran a buscar-me –va dir, per defensar-se.

–Ja ho crec que es molestaran! –assegurà la mare–. Ara ets un fugitiu de la justícia, fill meu! Posaran preu al teu cap i distribuiran cartells amb la teua cara per tota la vall, a totes les comissaries de policia. Ara ets un proscrit, has de fugir del país... Si et quedes ací uns pocs dies més...

–Sí, dona, i perdre’m el concurs de punteria –va dir ell–. Si creus que m’he de quedar ací, quiet com un espantall, mentre escolte com disparen els altres, estàs molt equivocada. Eixiré, em presentaré al concurs i tindrè l’oportunitat de gua-

nyar-lo. De qualsevol manera, com us he dit, no crec que es molesten per mi perquè estaran massa ocupats quan arribe al poble un criminal molt perillós a qui tots estan esperant...

—Com ho saps? —li vaig preguntar. I com que només disposava d'una hora lliure i necessitava la taula per a pastar uns pastissos, l'en vaig apartar.

—He sentit com ho comentava el sergent —va assegurar—. Ha arribat un missatge de les autoritats de Ginebra i el sergent Snitsch l'ha llegit en veu alta davant del senyor Winkelburg. És un criminal italià, Brilliantini. Estava tancat en una presó, a Ginebra, però ha pogut escapar-se d'una forma o d'una altra i ara tota la policia suïssa el busca i està pendent dels seus moviments.

—Déu sap on pot haver anat —va dir la mare—. Per què hauria de venir ací? Oh, com m'agradaria que estigueres encara tancat a la presó...

—No, mare. El sergent Snitsch sospita que pot venir al poble perquè el concurs de punteria mourà molts diners i el tal Brilliantini és un estafador consumat, un timador que enganya els innocents... El vell sergent Snitsch està convençut que, si l'atrapa, l'ascendiran i el pobre senyor Winkelburg tremola de por només de pensar que li podria tocar detenir-lo...

Peter no va poder reprimir una sonora rialla i jo li vaig pegar amb el drap de la cuina. Tots els parroquians coneixien aquella forma de riure i si algú el sentia des de la taverna i se n'anava de la llengua, no tardaria a tornar a la presó. I, en aquesta ocasió, se l'emportarien emmanillat i segur que li posarien una condemna més severa.

–I què faràs? –li vaig preguntar–. Perquè ací no pots quedar-te.

–Ja ho crec que puc!

La mare no va dir res, es va limitar a sospirar profundament i va eixir de la cuina.

–No pots –vaig insistir–, no sigues estúpid. No veus que està malalta de preocupació? On t’amagaràs? Als estables? Al celler? Tu no saps estar molt de temps quiet en un lloc, sense moure’t. Si et quedes a casa, guaitaràs ara i adés per la finestra, saludaràs Rudi o Hansi, li tiraràs besos a Hannerl... Voldràs practicar amb l’escopeta, eixir a estirar una miqueta les cames... Al remat oblidaries la teua situació i, en tornar, entraries per la porta principal i saludaries els parroquians... Et conec molt bé, Peter, i ets un irresponsable!

–I tu pareixes una vella maniàtica –va murmurar–. Has nascut vella... Només fas que buscar conflictes i protestar i això demostra que no saps res de res. Vols que et diga què faré? Passaré tres dies amagat al celler sense fer res, llevat de preparar la meua escopeta i concentrar-me en l’objectiu que m’he marcat. També faré exercici, per enfortir els braços i tenir-los encara més fermes i més segurs. He treballat amb cor i fetge per guanyar aquest concurs, Hildi. I el guanyaré. Tu creus que sóc un irresponsable, però sóc ben capaç de concentrar-me quan tinc una meta al davant. Ho note dins meu, és una sensació freda i profunda com les aigües d’un llac... Així és com em concentre quan he de disparar i com guanyaré el concurs: a l’hora de la veritat, em sentiré seré i ferm com una muntanya, ja ho veuràs. En realitat, Hildi, no em coneixes gens!

Ja ho crec que el coneixia, el molt ruc! Però les seues paraules m'impresionaren. Mai no l'havia sentit parlar d'aquella forma, tan serena i tan enraonada. Vaig pensar que podria guanyar el concurs i tot, però no li ho vaig dir.

–Si t'has d'amagar al celler, més val que baixes ja; i si li causes qualsevol problema a la mare, t'assegure que jo mateixa aniré a buscar el sergent Snitsch i li diré on et pot trobar. Ella no et denunciarà, perquè és massa bona persona; però jo no ho pensaré dues vegades, t'avise.

–Sí, senyora –va ser la seua breu resposta.

I, de seguida, va despenjar l'escopeta de la paret i va baixar al celler amb un posat tan innocent com el d'un acòlit quan va a missa.

Jo ja havia acabat de pastar i vaig enrotllar la massa perquè tenia pressa; però, abans d'anar-me'n, vaig eixir a la taverna i, en veu baixa, perquè no em sentiren els parroquians, li vaig contar, a la mare, les coses que m'havia dit Peter.

–És un bon xic –em va respondre–; però com ha de participar en el concurs? L'arrestaran així que es deixe veure... Ai, senyor!

Estava a punt de plorar, de manera que la vaig besar i me'n vaig anar de pressa. Quan jo eixia de la taverna, va entrar un altre grup de parroquians que la mantindrien ocupada. Mai no havia vist tanta gent al poble.

Mentre tornava al castell, en passar per davant la comissaria, vaig veure que el sergent Snitsch estava posant un cartell a la porta i no vaig poder evitar la temptació de comprovar si ja oferien una recompensa per Peter. No era

així, però el cartell demostrava que Peter ens havia dit la veritat.

ALERTA!

*S'adverteix a tots els ciutadans que desconfien
del conegut i hàbil timador*

LUIGI BRILLIANTINI

conegut també amb els malnoms:

SAM EL DESVERGONYIT,

EL DIMONI DELS DAUS

I EL PRÍncep BEDONAILSI, EL MÍSTIC INDI.

*Aquest temible malfactor ha escapat de la presó
de Ginebra i podria estar per la rodalia*

ALERTA!

El sergent, un home amb una cara ampla i sempre roja, com el seu bigot, clavà el cartell a la paret, es va fer arrere per comprovar que l'havia posat recte i va posar el peu enmig d'una cagada de vaca. Quan em va sentir riure, em mirà de dalt a baix, com si m'acusara d'haver-la posada, intencionadament, en aquell lloc, i em va dir que circulara, en compte de pul·lular sospitosament per la via pública. Sempre parlava d'aquella manera, amb frases que semblaven apreses del manual de la policia. Després, quan l'home es va inclinar per agafar de terra un pal amb el qual pretenia llevar-se aquella substància enganxosa de la bota, un carro que passava pel carrer li va embrutar els pantalons de fang i, just quan s'incorporava i, aixecant un puny amenaçador, increpava el conductor del carro

per circular massa de pressa i pertorbar l'harmonia dels ciutadans, la porta de la comissaria es va obrir i va eixir l'agent Winkelburg.

L'agent era un home prim i d'aspecte infeliç, amb el bigot caigut, el nas caigut i els muscles caiguts. Estava tan nerviós que no podia quedar-se quiet i saltava sobre un peu o l'altre.

—Sergent, sergent! El presoner, el presoner!

—Què? Què? Tranquil·litze's, agent. No tremole com un flam. Què passa amb el presoner?

—Que se n'ha anat, sergent, que ha desaparegut...

Jo també vaig decidir desaparèixer i els vaig deixar pensant com era possible que Peter s'haguera escapat. Ho havien de descobrir tard o d'hora i, de fet, em va estranyar que no ho hagueren descobert abans.

Més tard, ja al castell, també vaig descobrir una cosa que em va gelar la sang a les venes com quan sentia, amb Peter, les històries del Dimoni Caçador pels badalls del terra.

TRES

Era ja tard i Lucy i Charlotte s'havien gitat. Al llit, tenien el costum de llegir novel·les de fantasmes, com ara *El misteri d'Udolfo*, *Zastrozzi*, *Matilda* o *L'ermita del bosc*, fins que la flama del ciri s'ofegava, fent un sospir de fum, en un llac de cera fosa, i la foscor, com una riuada silenciosa i suau, omplia el dormitori. De fet, els encantava fer-se por l'una a l'altra... Aquella nit, tocava llegir *Rodolf o el fantasma dels penya-segats*. Les vaig tapar, les vaig deixar soles amb les seues històries i vaig enfilear l'escala de caragol que pujava a l'estudi del comte Karlstein. Volia demanar-li un favor; encara que em dolia perdre'm el concurs de punteria, li pregaria que em deixara acompanyar les xiquetes al pavelló de caça, perquè necessitaven una donzella. Estava convençuda que elles agrairien la meua

companyia i, probablement, el comte no em negaria una petició tan innocent.

Però no vaig arribar a l'estudi; ni tan sols vaig trucar a la porta perquè, quan vaig arribar al replà on hi havia la lluernia des d'on es veia la teulada del castell i la lluna, entre núvols que creuaven el cel a tota velocitat, vaig sentir la veu del comte. I la primera paraula que va pronunciar va ser Zamiel...

Vaig notar com el cor se'm desbocava. Aquella paraula em va evocar els mateixos tremolors de por que em provocava quan era una xiqueta. Però ara era molt pitjor, perquè aquella paraula no l'havia pronunciada el pallasso de Peter, amb la seua veu més fosca, per fer-me por, sinó una veu freda i serena que parlava com si llegira un document oficial. Vaig apagar el ciri i em vaig acostar a la porta per escoltar millor. Sí, ja sé que no ho hauria d'haver fet, però ho vaig fer, afortunadament.

–Zamiel? –va dir una altra veu.

Era una veu servil i melosa que vaig identificar de seguida: pertanyia al senyor Arturo Snivelwurst, secretari personal del comte Karlstein i tutor de les xiquetes. Un homenet molt desagradable que es llepava sovint els llavis, adulava descaradament el comte, suava i passava mitja hora pentinant-se, amb tanta brillantina com calguera, per a imitar el pentinat de Napoleó.

–Us he sentit bé, excel·lència? –preguntà.

–He dit Zamiel, Snivelwurst –va repetir el comte Karlstein–. El Dimoni Caçador, el Príncep de les Muntanyes!

–Ah! –va dir Snivelwurst–. Ja.

–Ara escolte'm atentament. Per raons que no li explicaré, vaig fer un tracte amb aquest cavaller. Cada any, la nit d'ànimes, té permís per a caçar en els meus boscos; pot emportar-se'n tantes peces com vulga i tot és a fi de bé. Però enguany s'acaba el nostre contracte i li he de proporcionar... M'escolta, Snivelwurst? Sap què li dic?

–Sí senyor, l'escolte com un gos caçador preparat per a eixir de cacera.

–Enguany –va continuar el comte Karlstein–, li he de proporcionar una peça humana...

Snivelwurst deixà escapar un sospir oliós i jo vaig poder ofegar el sospir que volia eixir-me de l'ànima; em vaig aferrar al canelobre que duia a les mans i vaig fer el cor fort perquè volia escoltar les pròximes paraules del comte.

–Un ésser humà –va aclarir–, o dos, amb les seues ànimes... Ara, la qüestió és discernir –va dir, nerviós, mentre arrossegava una cadira pel terra de l'estudi i en feia cruixir les taules; però per fi va seure i continuà– qui serà la víctima...

–Sí, jo diria que és una qüestió complicada, excel·lència. Qui serà la víctima? Bona pregunta. Sens dubte deu ser difícil triar la millor víctima –va dir, prudent, Snivelwurst.

En el fons, no podia imaginar què pretenia el comte i no volia dir res que li semblara inconvenient.

–Ja ho pots dir, Snivelwurst... Però, en el cas que ens ocupa, només pot haver-hi una resposta a aquesta pregunta: hauran de ser les meues nebodes.

S'hi va fer un llarg silenci en el transcurs del qual vaig imaginar el senyor Snivelwurst que, amb la barbata recolzada sobre la mà, devia fingir que reflexionava sobre l'assumpte. Jo, per la meua banda, vaig estar a punt de perdre els sentits i caure a terra. Ja havia passat molt de fred, això no cal dir-ho, però en aquells moments, em va fer la sensació que, dins meu, un mecanisme sinistre em deixava caure un pool d'aigua freda per l'espina dorsal. Vaig notar un estremiment però, com que els dos homes van reprendre la conversa, vaig tornar a concentrar-me en les seues paraules.

—Molt fàcil —deia el comte—. A més, podem estar segurs que no hi haurà ningú pels voltants. Aquesta maleïda gent del camp és tan supersticiosa que, la nit d'ànimes, ningú no gosa traure el nas al carrer i, encara menys, vagar per les muntanyes. Tots es quedaran al poble, bevent i preparant el concurs.

—Magnífic! —va exclamar el secretari i, després, vaig sentir una remor sorda, com si algú arrossegara els peus pel terra, que em va desconcertar, fins que vaig descobrir que devia estar fregant-se les mans—. Ni Napoleó ho hauria planejat millor, comte Karlstein.

—Zamiel es presentarà, a la mitjanit, al pavelló de caça. Demà, les portarem a les muntanyes, Snivelwurst, hi passarem la nit i tornarem divendres... Les deixarem adormides i amb la porta tancada perquè, així, elles no se'n podran escapar i ell sí que podrà entrar al pavelló, eh? Sa Negra Majestat se les pot menjar allà mateix o deixar-les córrer, abans, pel bosc, com més li agrada... Jo no les trobaré a faltar.

–Oh, és clar que no, excel·lència, són una parella d'indisciplinades...

Mentider greixós, vaig pensar. Si mai no li havien causat cap problema! Sí que eren unes xiquetes molt vives, sobretot Lucy; però, què hi havia de mal en aquell comportament? I deixar-les al pavelló, adormidetes, com un present horrible per al Caçador Fantasma era una idea tan malvada que ni tan sols l'autora de *Rudolph o el fantasma dels penya-segats* l'hauria tinguda. Jo romaní en silenci, amb el cervell desbocat i el cor que em batejava com un tambor. Què podia fer?

Unes passes! El pom de la porta va girar! Em vaig fer arriere i m'hi vaig quedar quieta contra la paret, sense respirar. La porta es va obrir, una claror càlida va eixir de l'estudi i la figura prima i desagradable del secretari va aparéixer al llindar de la porta.

–No us preocupeu, comte Karlstein –va dir, mirant arrere i movent el cap amunt i avall com si els seus muscles estrets tingueren un ressort–. Acompliré fil per randa tots els vostres encàrrecs!

–Per descomptat –va respondre el comte, sense gens d'emoció en el to de la veu.

–Bona nit, senyor, bona nit! –va dir Snivelwurst.

Després va tancar la porta amb molta cura, va fer mitja volta i començà a baixar els graons de l'escala amb moviments ràpids i nerviosos, com una rata que volguera ballar ballet. Gràcies a Déu, no em va veure. Encara m'hi vaig quedar quieta una bona estona perquè no gosava moure'm; però, finalment, no em va quedar un altre remei que decidir-

me, perquè tremolava tant que el canelobre va estar a punt de caure'm i això hauria estat la fi. Ja m'hi veia, jo també, al pavelló de caça, amb les mans lligades i emmordassada, esperant, amb els ulls oberts de terror, que els corns dels fantasmes caçadors esgarraren les tenebres de la mitjanit.

No podia perdre més temps: havia d'avisar les xiquetes, ajudar-les a escapar-se. Però on les podia portar, per l'amor de Déu?

Vaig baixar les escales i només m'hi vaig detenir per tornar a encendre els ciris en les dèbils flames que encara hi havia a la llar de l'entrada; després, em vaig dirigir a l'ala est del castell, on havia deixat les xiquetes immerses en la lectura del seu llibre de fantasmes.

Encara estaven ben despertes; els quedava un ditet de ciri al canelobre i la metxa s'inclinava de tant en tant, com un soldat cansat i a punt d'adormir-se. Quan em van veure entrar al dormitori, Lucy s'apressà a apagar el ciri que quedava, perquè amb els meus n'hi havia prou i volia estalviar-ne per continuar llegint després.

—Què passa, Hildi? —va preguntar Charlotte—. T'hem sentit acostar-te just quan arribàvem al moment en què el fantasma apareix a la torre del castell i hem cregut...

Li vaig dir que callara amb un gest del dit índex i ho va fer de seguida. De sobte, va fer cara de por i em va semblar la imatge viva d'una persona angoixada, i no precisament per una història de por.

—Què passa, Hildi? —em va preguntar Lucy—. Sembles preocupada. Has anat a veure Susi Dettweiler? S'ha fet molt de mal?

–No, senyoreta Lucy, no l’he vista; però ara m’heu d’escoltar amb molta atenció i sense interrompre’m, perquè us he de contar una cosa molt greu. D’acord?

Lucy es va incorporar en el llit però Charlotte es va tapar, amb la vànova, fins a la barbata i em mirava amb uns ulls com plats. Els ho vaig contar tot i, a mesura que jo anava parlant, elles anaven encongint-se; no és que es feren més menudes, sinó que semblaven més infantils, més innocents.

–Us heu d’amagar, senyoreta Lucy –els vaig dir, en acabar–. Només fins que passe la nit d’ànimes; després, podreu tornar a eixir perquè ja haurà passat el perill.

–Però, on anirem? –va preguntar Lucy.

Jo em pensava que es posaria a plorar, perquè tenia la veu trencada i el llavi inferior li tremolava visiblement; però només va engolir saliva i no va plorar.

–Crec que podrem trobar un bon lloc –vaig dir–. És una miqueta lluny, però hi estareu segures.

Aleshores es va incorporar Charlotte.

–És com en *Emília o el calze enverinat* –va dir–. Ella també s’havia d’escapar, no ho recordeu? I, després, el cap dels lladres l’atrapa, la lliga a una estaca i...

–Senyoreta Charlotte, ens hem de posar en marxa de seguida –vaig dir jo–. Agafeu tota la roba d’abric que teniu i abrigueu-vos bé perquè al carrer fa tant de fred que us podríeu congelar.

Lucy va saltar del llit i va córrer, aterrida, cap a l’armari de roure. Es va aturar un segon i va córrer les cortines: des del dormitori es veia la vall, profunda i fosca, i les muntanyes que l’envoltaven. Era un paisatge salvatge i,

encara que jo el coneixia de tota la vida, en aquella ocasió em va semblar més inhòspit, més dur i més aterridor que mai. Lucy em va mirar i vaig veure, als seus ulls, el mateix sentiment que m'atenallava. Per a Charlotte, tot allò era una aventura, quasi un joc, però Lucy ho veia d'una altra manera.

Tornà a engolir saliva i va començar a vestir-se. Charlotte també baixà del llit i la va imitar, encara que el fred la feia tremolar i l'obligava a saltar ara i adés sobre les taules fredes del sòl de fusta. Es van vestir tan de pressa i es cobriren amb tantes jaquetes, bufandes, jerseis i abrics que vaig creure que no podrien passar per la porta. Jo, mentrestant, vaig omplir una maleta amb més peces de roba.

—On anirem, Hildi? —va preguntar Lucy.

—Anem al poble? —va dir Charlotte—. Podem anar a l'hostal de ta mare? Ens amagarà ella?

Els agradava molt el caràcter de ma mare. L'any anterior, quan havien arribat al poble, ma mare es va encarregar d'atendre-les un parell de dies, fins que el comte Karlstein va trobar *frau* Muller, que va acceptar viure al castell i fer-se càrrec de les xiquetes. Estaven tan contentes per haver trobat una dona amable i afectuosa, després d'haver fet un viatge llarguíssim per un país desconegut, acompanyades sempre per persones fredes i distants que no parlaven el seu idioma, que quan ma mare va tornar a L'Alegre Caçador, ploraren com unes magdalenes. Però l'hostal estava ple en aquells moments i, a més, seria el primer lloc on ens buscarien. De manera que també hi trobarien Peter i em vaig veure obligada a explicar-los-ho, a les xiquetes.

—És un fugitiu de la justícia —va dir Lucy—. Un proscrit... Però no et preocupes, que no el delatarem. Ja sabem molt bé què és escapar d'un destí cruel...

Li vaig pregar que callara i vaig ajudar Charlotte, que ens mirava amb uns ulls com plats, a botonar-se l'últim abric.

—Ara heu d'estar ben calladetes, em sentiu? El comte encara està despert i el senyor Snivelwurst pul·lula pel castell amb males intencions. Eixirem del castell pels estables i baixarem al camí del poble per la costera que hi ha a l'altra part de les muralles. Ni una paraula, per favor!

Quan ja havíem eixit del castell, amb aquell fred que glaçava els pensaments i amb el vent que m'entrava per totes les obertures del meu abric vell i gastat i em colpejava la cara amb els cabells, em vaig plantejar què faria jo: havia de fugir amb elles o tornar, després, al castell, i fer veure que no sabia res de les xiquetes ni de la seua desaparició?

Al cap d'una estona, en deixar arrere una revolta del camí, arribàrem a una cruïlla: un camí ens hauria portat, després de creuar el pont, a la plaça del poble; era un camí fàcil que podríem haver fet en mitja hora, tindríem als costats cases il·luminades, veuríem l'església en la llunyania, coberta per una capa subtil de neu, i sentiríem la música de la taverna. L'altre camí discorria per la part oposada de la vall, fins que arribava a un pas estret per on, en aquella època de l'any, no podríem passar perquè hi havia massa neu. Vaig dubtar uns segons perquè el camí del poble em semblava temptadorament acollidor; però, aleshores, la lluna va guaitar per darrere d'un núvol en forma de tauró i

ens va deixar veure el paisatge fred i salvatge de les muntanyes. I com que la claror de la lluna em va permetre veure, fugaçment, el lloc on volia anar, vaig deixar arrere el camí del poble i ens endinsàrem pel camí de les muntanyes.

Al cim de la costera que teníem a la dreta, vaig veure, entre els arbres, una cascada gelada que lluïa en la foscor. Una miqueta més enllà, com jo sabia molt bé, hi havia una cova que en déiem de l'ermità perquè, feia temps, hi havia viscut un home molt vell, amable i mig boig, que passava el dia parlant sol i estava convençut que era un ós dels que van ballant per les places i que, per devoció a la Mare de Déu, havia abandonat aquella vida ambulat per dedicar-se a la pregària. Però com que estava convençut que era un ós obediènt, necessitava que li donaren ordres i se les donava ell mateix.

—Molt bé, Bruno —deia—; ara posa't de genolls i prega com un bon ós; amaga les urpes, tanca els ulls... Això és, ben fet, Bruno. Ara amunt, dret!

Solíem dur-li, de tant en tant, pastissos de mel i ell se'ls menjava perquè els considerava com un premi per haver pregat bé i, després, es posava a quatre potes, se'ns acostava amb els seus moviments lents i pesats, d'ós, i ens llepava les mans, agraït, mentre repetia que tornaria a pregar per nosaltres. Les persones que no viuen del tot en aquest món són, curiosament, les que solen tenir unes ànimes més innocents i més dolces. Mentre caminàvem a bon pas, vaig pensar que el vell Bruno ens protegiria; em referia, és clar, al seu esperit, perquè ell va morir quan jo tenia set anys.

—Per ací! —els vaig dir, i continuàrem avançant pel camí que pujava a la muntanya.

En arribar al torrent que ens tallava el pas, abandonàrem el camí i continuàrem, sempre amunt, per la vora del rierol, entre roques, arbusts, branques i clots plens de neu, fins que arribàrem a prop de la cascada. Aleshores ens llevàrem les sabates i els mitjons, tot i que ja estàvem ben mullades, i entràrem, a poc a poc, al corrent fosc d'aigua freda. Aquell rierol no era gaire profund, l'aigua a penes ens arribava als genolls, i era tan estret que fins i tot Charlotte s'hi hauria pogut gitar entre vora i vora, amb el cap a una part i els peus a l'altra; però les pedres esmolades del fons eren perilloses perquè ens ferien els peus i ens feien molt de mal. I l'aigua estava tan freda que tallava. Vam passar a l'altra part del torrent com vam poder, amb les sabates i els mitjons en la mà, fent equilibris, fins que els nostres peus no ho suportaren més i saltàrem a l'altra vora, udolant de dolor. Després, ens fregàrem els peus i les cames les unes a les altres, fins que la sang hi tornà a circular i començàrem a poder moure els dits.

—Almenys, tot açò impedirà que els gossos ens puguen seguir el rastre —va dir Lucy, satisfeta.

O això crec que volia dir, perquè com que feia cruixir les dents de mala manera, pareixia que parlara en turc.

En arribar al peu de la cascada, cap de les tres no va poder evitar un sospir, no de fred, perquè el fred ja no ens afectava, sinó de sorpresa. A la llum de la lluna, la cascada congelada semblava l'escorça d'un arbre estrany, fet de puntes de fletxa o de punxes; i, per damunt d'aquells arpons

esmolats, brillaven milions de trossets de gel que semblaven estrelles o diamants caiguts del cel. I, sota aquella capa de gel, el torrent es queixava, amb un so somort, com si fóra un xiquet a qui han enviat a dormir massa aviat. El món, a la llum de la lluna, pot ser preciós i horrible, al mateix temps. El cel estava ras ara, lliure d'aquells núvols foscos i amenaçadors que ens havien atemorit abans.

—Ens queda molt poc de camí —vaig dir, per animar-les.

La senda que pujava cap a la cova de Bruno era estreta i em va costar trobar-la sota la neu; però la vaig trobar per fi i, al cap de cinc minuts, arribarem a la clariana on s'obria la boca de la gruta i ens decidírem a parlar, molt animades, perquè aviat estaríem segures i calentetes. Aleshores...

—Xist! —Lucy va alçar la mà, per alertar-nos, i ens aturàrem en sec.

—Què passa ara? —va sospirar Charlotte.

Em vaig girar per escoltar millor, perquè també m'havia semblat sentir alguna cosa, un soroll que venia de l'interior de la cova.

Era, sens dubte, el so característic que fa una persona quan ronca i, qui fóra, roncava molt profundament. Havíem arribat massa tard: la cova ja estava ocupada. Lucy em va mirar amb els ulls plens de temor.

—I, ara, què fem? —va preguntar, amb un filet de veu.

Però no li vaig poder contestar perquè, mentre ella em feia la pregunta, l'ocupant de la cova va grunyir de sobte, deixà de roncar i una veu fosca que venia de dins la gruta ens preguntà:

—Qui és?